

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069635536/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

og at Moder og Barn befandt sig vel. Jeg betalte det lykkelige Budskab rigeligere end min Kasse tillod, og kunde neppe oppebie, at Aarets første korte Dag skulde vige for Tusmørket, paa det jeg under dettes Slør, indsvøbt i min Kappe, kunde snige mig ud til Lise. Med hvilken Henrykkelse modtog den unge Fader sin førstefødte Son! Med Glædestaarer kyssede jeg hans lille Ansigt, hans smaa Arme; jeg knælede for Moderens Seng, trykkede hendes af Arbeide og Kulde mishandlede Hænder i mine, og svoer en hellig Eed, at intet Offer skulde være mig for stort, naar jeg derved kunde forskaffe hende en bedre Fremtid. – Da jeg gik derfra, var jeg som beruset af Glæde. Det var, som om at alle Stjerner blinkede lykønskende ned til mig. Nu syntes Lises og min Forbindelse mig hellig, og med et Slags Stolthed sagde jeg til mig selv: »Jeg er ikke længer en Yngling, men en Mand og Fader, som det paaligger at beskytte sin Arne.»

Jeg tilbragte denne Aften hos Frue W., hvor min Onkel allerede længe havde ventet mig. Min glade Stemning lod mig glemme alt det som ellers var mig pænligt i dette Huus. Jeg var friere og venligere end sædvanlig, og min Onkel sendte mig glæde og opmuntrende Øiekast. Ved Bordet rakte han sig over til mig med sit Glas, og sagde: »Paa et lykkeligt Aar og vore stille Ønskers Opfyldelse.» – Jeg søgte at skjule, hvor smerteligt disse Ord virkede paa mig. – Vi gik hjem sammen. Paa Veien talte vi slet intet, men idet han vilde gaee ind i sit Cabinet, og jeg bød ham Godnat, vendte han sig i Døren og sagde: »Min Søn, har Du intet mere at sige mig?» – Jeg greb hans Haand, trykkede den til mit Bryst, og sagde: »Min dyrebar, over alting ærede Fader! lad mig være Deres Søn og Deres Datters trofaste kjærlige Broder. Det vil jeg være til min sidste Time, men mere kan jeg ikke.» – Han rev Haanden med Hæftighed fra mig, sagde Godnat, gik ind ad sin Dør, og slog den ilaas efter sig. – Da jeg næste Morgen vilde gaee ind til ham, tog han ikke imod mig. I flere Dage undveeg han mig kjendelig. Jeg saae ham kun ved Middagsbordet. Her sad jeg som paa Naale, thi han saae aldrig til mig, sagde aldrig et Ord til mig, henvendte sig undertiden til G. med en eller anden enkelt Yttring, og naar jeg talte til ham, svarede han mig ikke engang. Min Stilling var yderst pænlig.

Om Aftenen besøgte jeg Lise og min Søn; da glemte jeg alle Sorger. Lise forekom mig langt smukkere end nogensinde. Hun var mild og kjærlig, og naar jeg saae hende med det elskede Barn ved Brystet,

forekom hun mig, som et yndigt Madonnabillede. Undertiden kom den omtalte Kone og bragte mig Bud og Efterretning fra hende. En Morgen da hun gik ned ad Trappen, hørte jeg hende tale med Nogen. Jeg havde belavet mig paa dette Tilfælde, og underretted hende om, hvad hun i saa Fald skulde sige. Jeg lagde derfor ikke vidert Mærke dertil. Men en halv Time efter blev jeg kaldt ned til min Onkel. Han gik op og ned ad Gulvet, var ganske bleg, og kunde af indædt Harm neppe tale. Jeg blev stum af Skræk ved dette Syn. – Endelig sagde han med afbrudte Ord, at han havde kaldt Lises Sendebud ind til sig, og med Trudsel og Penge bevæget hende til at tilstaae alting. Han overøste mig med de bitterste Bebreidelser, nævnde baade mig og den stakkels Lise med de frygteligste Navne, og jeg var nær ved at forglemme den Ærbødighed, jeg skyldte ham, da han til Lykke befalede mig strax at gaae op paa mit Værelse og ikke forlade det, førend jeg havde modtaget hans nærmere Befalinger. Efter nogle Timers Forløb kom G. op til mig. Jeg har i senere Aar ofte med taknemmelige Følelser erindret mig den Scene, jeg i dette Øieblik oplevede. Den gamle Mands Godmodighed og næsten faderlige Godhed for mig stred paa en rørende Maade med hans Ærbødighed for min Onkel og hans egne strenge Grundsætninger. – »Jeg kommer,« sagde han, »som et Fredens Sendebud. O kjære Julius! lad ikke en gammel Mand gaae bedrøvet fra Dem.« – Han overrakte mig et Brev fra min Onkel, hvori denne koldt og kort sagde mig: at den Forbindelse, der havde været hans kjæreste Ønske, var her ikke mere Spørgsmaal om; hans Datter var for god til blot at nævnes i en Sag, som denne; men at han gjentog det fordeelagtige Tilbud, han havde gjort mig i Henseende til hans Forretninger, og vilde stræbe, efterhaanden at overvinde det modbydelige Indtryk, min senere Opførsel havde gjort paa hans Sindelag imod mig; men alt dette paa det ufravigelige Vilkaar, at jeg frasagde mig al videre Forbindelse med det uværdige Kreatur, som havde fanget mig i sine Garn. Han vilde paatage sig at sørge for Barnets Opdragelse og skaffe Moderen en god Condition i en af Provindserne. Kun maatte jeg heligt love, aldrig at erkyndige mig enten om den Enc eller den Anden af dem. Afslog jeg derimod at underskrive disse Vilkaar, da sønderbrød han ethvert Baand mellem os, og befalede mig at forlade hans Huus jo før jo hellere. For min afdøde Faders Skyld havde han givet G. Ordre til at udbetale mig to tusinde Rigsdaler til Afsked. I dette Tilfælde sagde han mig da herved Farvel.